

KULTUR Forsiden

“ Skulle kvinderne have kompensation for forskelsbehandlingen, ville det svare til, at de gik på juleferie på tirsdag

Fire ledende fagfolk om manglende ligeløn

DEBAT Side 7

Gemmer hun sig bag Tutankhamons gravkammer?

VIDEN Side 6

Tegning: Philip Ytounel / Foto: AP/Michael Sohn

WORLD'S BEST DESIGNED NEWSPAPER

POLITIKEN

Fredag

6. nov. 2015

Årgang 131. Nr. 37

Pris 37,00

Kundecenter

Politiken 70 15 01 01

1. udgave

www.politiken.dk

Holst blev advaret om udnævnelse af direktører

Centrale direktørposter i Region Syddanmark blev besat uden jobopslag, og en usædvanlig ny direktionsmodel blev indført under protest fra medarbejderne. Topdirektører røg siden i totterne på hinanden.

REGION SYDDANMARK

MORTEN SKÆRBÆK OG ANDERS BÆKSGAARD

De massive problemer i direktionen i Region Syddanmark under Carl Holsts (V) ledelse kunne måske være undgået, hvis det daværende regionsråd havde lyttet til medarbejderne.

Stik imod anbefalingen fra tillidsrepræsentanterne indførte politikkerne i 2010 en ny direktionsstruktur, hvor den ene af tre underdirektører også fik den overordnede regionsdirektørpost.

Det skete, uden at direktørstillingerne blev slået op. Samtidig skulle ikke kun den øverste regionsdirektør, men også sundhedsdirektøren ganske usædvanligt referere direkte til Carl Holst.

»Vi medarbejdere overvejede meget at gå til Ombudsmanden for at få hans vurdering«, siger fællestillidsrepræsentant i regionen Lone Rasmussen om de manglende stillingsopslag. Indsigelserne fremgår også af et referat fra et udvalgs møde mellem ledelse og medarbejdere.

»Det var Carl Holst ikke særlig tilfreds med, og det gjorde han mig også opmærksom på«, siger Lone Rasmussen.

Hun fortæller, at medarbejderne på udvalgs mødet også protesterede mod strukturen, hvor to direktører skulle referere direkte til regionsrådsformanden.

»At to i en direktion skulle referere til en politisk formand gjorde, at der ikke var en entydig ledelse ned gennem vores organisation«, siger Lone Rasmussen.

Medarbejderne valgte dog at lægge sagen død af hensyn til samarbejdet med den nyindsatte regionsdirektør, Mikkel Hemmingsen.

Netop Mikkel Hemmingsen røg siden ud i en indædt magtkamp med sundhedsdirektør Jens Elkjær. Som Fyens Stiftstidende og Jyllands-Posten i denne uge kunne berette, brugte regionen om-

kring en halv million kroner på at få en advokat til at mægle mellem de stridende direktører. Lone Rasmussen mener, at den usædvanlige struktur, referencen til Carl Holst, kan være en af årsagerne til, at problemerne i direktionen udviklede sig.

Ifølge eksperter i ansættelsesret bevægede Region Syddanmark sig på en grænse, når direktørjobbene ikke blev slået op.

»Vi er i en gråzone, hvor der kan være brud på de forvaltningsretlige regler. Det er aldrig rart, når en forvaltning kan blive skudt usaglige kriterier i skoene. Det bedste ville jo være, hvis man fulgte højeste fællesnævner og udbød stillingen, så man sikrede sig, at der ikke var bedre kandidater«, siger advokat Arvid Andersen fra SJ Laws.

Carl Holst, der i oktober tog sin afsked som forsvarsminister som følge af flere dårlige sager fra tiden som regionsrådsformand, henviser til, at det var et enigt regionsråd, der dengang stod bag ændringerne i direktionsstrukturen.

»Havde man dengang slået de tre stillinger op, havde det måske kostet endnu

mere, i form af at man så skulle afskedige direktører«, siger Carl Holst. Han afventer fortsat regionens vurdering af, om der skal rejses en tilsynssag mod ham for brug af en regional embedsmand i sin valgkamp.

Medlem af forretningsudvalget – både i 2010 og i dag – Poul-Erik Svendsen (S) bekræfter, at han bakkede op om modellen. Men, tilføjer han: »I bakspejlet er det jo indlysende, at den ikke fungerede. At det kunne de ikke finde ud af at køre.«

Den nuværende regionsrådsformand i Syddanmark, Stephanie Lose (V), henviser til, at man nu er i gang med at rekruttere nye direktører og har indført en ny struktur, så det igen kun er den øverste direktør, der refererer til hende.

Hun medgiver, at 'Carl Holst-modellen', som hun selv var med til at indføre, »i hvert fald var usædvanlig«.

»Det er jo usædvanligt, at man ikke har en enstrengt referencestruktur«, siger Stephanie Lose.

mstk@pol.dk

Carl Holst: »Jeg havde ikke en...« 1. sektion side 5

AEd! | Førtidspensionisten Eddie får snart sin debut som skuespiller

Foto: Rune Pedersen

De fattige indtager de riges plads i en teaterversion af overflodsklassikeren 'Det store ædegilde'. Og hvorfor så det?

IBYEN Forsiden

POLITIKEN MENER

Tal til de grimme

Boykot af mørkemænd rammer kun os selv.

Står det til de renfærdige, skal Danmark hverken tale med denne verdens Putin'er, tyrkere, kinesere eller andre, der ikke gør, som vi synes og vil. Fra højre mod venstre i det politiske spektrum lyder kravet om boykot og afbrydelse af forbindelserne med grimme mænd i alle afskygninger.

Selvretfærdigheden vinder nu også frem, når det gælder den kommunale kontakt med islamiske organisationer. Senest har et flertal i Københavns Borgerrepræsentation set sig galt på Islamisk Trossamfund, der ikke vil undsige forkastelige udtalelser fra prædikanter, som har gæstet den omstridte menighed på Dortheavej.

Nu vil flertallet med Socialdemokraterne i spidsen sætte trossamfundet stolon for døren: Tager det ikke afstand fra svovlprædikerne om stening, hustruvold og homoseksualitet, må samarbejdet mellem myndigheder og trossamfundet ophøre.

I Aarhus ser de heldigvis anderledes på sagen. Her fastholder et flertal, at det ikke nytter at holde op med at tale med hinanden.

Hele ideen med samarbejde er at skabe en platform for dialog – herunder den indlysende og nødvendige kritik af udtalelser, der afslører et menneskesyn, som er uforeneligt med det, der gælder i det danske samfund.

POINTEN ER, at det onde ikke bekæmpes ved, at man vender det ryggen, men med modet til at gå op imod det. Synspunkterne findes derude, og det er i mødet med dem, vi vinder kampen for det, vi selv tror og mener.

Gennem hele den kolde krig havde Danmark format til at tolerere, at et politisk parti i åbenlys alliance med et totalitært og truende Sovjetunionen virkede og agiterede fuldt lovligt herhjemme.

Resten af samfundet gik op mod kommunisternes synspunkter ved igen og igen at påpege, at partiets holdninger i sidste ende var uforenelige med det demokrati, der samtidig insisterede på at beskytte det.

Det er denne selvsikre tro på folkestyret og humanismen, vi skal genvinde. Vi skal have mod og styrke til at tale med alle, der vil tale med os; både ude i verden og på kanten af vores eget samfund. Boykot rammer kun os selv.

Måske flertallet i Københavns Borgerrepræsentation skulle tage på studietur til Aarhus? bl

VEJRET Mest skyet og diset med risiko for regn de fleste steder. 11-14 grader.

LAGERSALG
Torsdag d. 12. november 14.00 - 19.00
Fredag d. 13. november 13.00 - 18.00
Lørdag d. 14. november 10.00 - 15.00
ADRESSE:
H. Skjalm P. / Lager Ringager 17B 2605 Brøndby

★★★★ JP 'Ganske raffineret.'
★★★★ Børsen Weekendavisen
★★★★ KD

COOL MODERNE

ART DECO I DANSK BILLEDKUNST 1910-40

TIL 3.1.16 | glHoltegaard

TENSON JAKKER

KÆMPE UDVALG
Fra kun 500,- **HALV PRIS! 50%**

PÅ RIGTIG MANGE MODELLER

Naturligvis Outdoor

Gammel Kongevej 119 • Lyngby Hovedgade 62
33 21 30 30 • Parkering ved døren • Naturligvis.com

Nationalmuseet Museumsbutikken

Post til julemanden

Nostalgisk 'saml-selv' 3D julekalender fra 1950'erne
Kampagnepris 48 kr.
museumsbutikken.dk

© National Museum of Denmark

IBYEN

ÆD OP!

Ni danskere på overførselsindkomst står på scenen i en ny version af Ferreris overflodsklassiker 'Det store ædegilde'. En af dem er førtidspensionisten Eddie

Foto: Rune Pedersen

- Eneste ungarske restaurant i København
- Største udvalg af ungarske kvalitetsvine

Smag 3 slags
ungarske vine
fra kr 100,-

HUNGARIA
Restaurant & vinbar

Dag Hammerskjölds Allé 7 | 2100 København Ø | T+45 33139194 | kontakt@hungaria.dk | www.hungaria.dk

INGEN GRUND TIL AT SKAMME SIG

Instruktørduoen Jeppe Kristensen og Tue Biering, også kendt som Fix & Foxy, har inviteret mennesker, man sjældent hører noget til, op på scenen. Nu skal kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister spille samfundets elite i duoens nyfortolkning af 'Det store ædegilde'. Og hvorfor så det?

Det starter med, at jeg kommer i tvivl.

Må jeg notere det her, og vil jeg overhovedet? Er det ikke at udstille et menneske, som godt nok frivilligt har stillet sig til skue oppe på scenen, men som også virker så fint og skrøbeligt? Hun kunne jo ikke på forhånd vide, at der ville være en journalist til stede, tænker jeg, men på den anden side er jeg blevet præsenteret, så hun ved godt, at jeg er her. Og nu står hun altså der og fortæller om, hvordan hun gennem tolv år af sit liv fandt det nødvendigt at ryge hash næsten hver dag, fordi hun i sin barndom blev seksuelt misbrugt. Om, hvordan hashen hjalp hende med at undertrykke minderne, men også om, at hun i dag har det bedre. Det virker grænseoverskridende, det kvinden på scenen fortæller, men også ekstremt modigt.

Og netop tvivlen er interessant. For hvordan er det, vi taler om dem, som har det svært? Gør vi dem i virkeligheden ikke en bjørnetjeneste, når vi i stedet for at høre på dem og give dem tale-tid, for eksempel her i avisen, skærmer dem fra virkeligheden og velmenende gemmer dem væk? Er der ikke noget paradoksalt i den måde, vi som samfund går til opgaven på, når det handler om de mennesker, som af en eller anden grund ikke helt kan følge med? Kontanthjælpsmodtagere eller førtidspensionister. Misbrugere. Vi skriver om

dem, men lader vi dem tale?

Det er sådan nogle tanker, som ligger til grund for, at kvinden kan stå der på scenen og fortælle, for det er sådan nogle tanker, som instruktørduoen Jeppe Kristensen og Tue Biering har gjort sig i forbindelse med deres nye forestilling, 'Det store ædegilde'. Kvinden er til audition, scenen er Dansehallerne i Carlsberg Byen.

Forestillingen bygger på Marco Ferreris 'La grande bouffe' fra 1973, en filmisk tour de force udi dekadence og frås. Filmen handler i korte træk om, at eliten, repræsenteret af en dommer, en pilot, en kok og en filmproducer, i et anfald af eksistentiel lede mødes med henblik på at æde sig selv ihjel. Et mål, de forfølger så effektivt, at et toilet på et tidspunkt bukkes under i en eksplosion af lort. Filmen var en kritik af det overforbrug, den vestlige verden kastede sig ud i i årtierne efter Anden Verdenskrig. I Kristensen og Bierings fortolkning til teatret bliver dette kun forstærket, da alle medvirkende er frivillige, helt almindelige mennesker, som alene har det til fælles, at de netop ikke er en del af eliten, da de alle er på overførselsindkomst.

Og nu er vi altså til audition.

En af de fire, der er mødt op, hedder Eddie. Han er en 50-årig førtidspensionist fra Amager, som engang var misbruger, og som stadig har ar på armen. Han bruger meget af sin tid på at rådgive andre misbrugere, men han slår også græs for nogle gamle damer en gang imellem. Eddie er ikke så høj, men han

har, som han siger, en ung krop, og når han kigger på folk, læner han sig frem, så hans briller glider ned langs næsen. Eddie er en højt grinende og meget talende mand, men han lytter også.

»Og dig, der har haft en depression«, siger han og kigger hen på en kvinde, som ikke er kvinden fra før. De sidder alle fire på scenen, omme bag et bord. Der er lidt sidste nadver over hele opstillingen.

»Det har jeg også haft, det var dengang, jeg var misbruger, da vejede jeg 54 kilo, men i dag vejer jeg 73 kilo, ha ha ha, og det er godt, at jeg nu er clean, for så kan jeg igen dufte nyslået græs og få morgenstiv pik, det kunne jeg ellers ikke i årevis«.

Tue Biering spørger de fire, hvorfor de er her, og hvad de håber at få ud af forestillingen.

»Jeg vil bare ikke skamme mig længe«, svarer den tidligere hashafhængige kvinde, der i forestillingens ånd nok egentlig bør præsenteres ordentligt, tænker jeg nu. Hun hedder Ann-Selena.

»Det skal du heller ikke«, siger Eddie så.

Amagerkansk hall of fame

De fire sidder side om side bag bordet,

der er dækket af en blå papirdug. Bordet er tomt bortset fra en flaske vand og nogle gennemsigtige plastikglas, men planen er, at når forestillingens prøver kommer i gang, skal de medvirkende spise overdådigt. Præcis som i filmen.

Det er på en måde en mærkelig audition. De fire taler bare sammen, Jeppe Kristensen og Tue Biering siger ikke meget. Først er de fire meget reserverede, så lidt mindre. Med undtagelse af Eddie, selvfølgelig, han taler bare. Fra tid til anden bryder Tue Biering ind, og for en stund brydes illusionen om, at der her er tale om en ganske almindelig samtale om livet på overførselsindkomst.

Hvad ville de gøre, hvis de havde utrolig mange penge, vil Tue Biering for eksempel vide.

Eddie ville købe en af de her kunstige øer, de har i Dubai, og derude ville han leve sit liv i solen. Ann-Selena ville købe et hus, hvor hendes bror, der har forsøgt at begå selvmord, og som nu bor på institution, kunne flytte ind sammen med hende. Her ville hun så passe på ham.

Hvordan har de det med, at de en dag skal dø, spørger Biering så.

Ann-Selena vil nå at påvirke verden til det bedre, inden det sker. En anden kvinde, der gerne vil være anonym, håber, hun kommer til at sove stille ind. Eddie har det dårligt med det.

Så er der rygepause. Jeg går med Eddie ud i kulden, og her fortæller han

Fortsættes side 8

ANDREAS THORSEN

Det er godt, at jeg nu er clean, for så kan jeg igen dufte nyslået græs og få morgenstiv pik, det kunne jeg ellers ikke i årevis Eddie, førtidspensionist

REPORTAGE DET STORE ÆDEGILDE

Fortsat fra side 7

mig, at han altid har gået med en drøm om at blive skuespiller, »men sådan nogle som mig har jo ikke råd til at tage skuespilstimer«, som han siger.

»Folk har altid sagt til mig, at jeg burde være med i en Frank Hvam-film, ha ha ha, men det her må jo så være en slags bagdør ind til drømmen«.

Han hiver ærmet op og viser mig arene fra de kanyler, han stak sig med inde på Istedgade for mange år siden. Fortæller mig så pludselig, at han faktisk kender Michael Kristiansen, vores forhenværende statminister Foghs spin-doktor, for han gav altid Eddie en halvtredser, dengang Eddie solgte Hus Forbi, og han købte ham også en caffelatte hver dag. Han ville dog aldrig have bladet. Eddie kender også Mikkel Kessler og Joan Ørting, siger han. En slags amagerkansk hall of fame.

Vi går ind igen. Tue Biering beder de fire om at stille sig et vilkårligt sted på den store scene og danse til først noget klavermusik og derefter Møs 'Lean On'. De skal bare slappe af, siger Tue Biering, hvilket selvfølgelig er fuldstændigt umuligt, og det virker temmelig akavet. Det bliver igen tydeligt, at der ikke er tale om professionelle skuespillere, men helt almindelige mennesker, som frivilligt er dukket op. Eddie danser ved at pege på alle i rummet. Så stopper musikken, og Tue Biering siger:

»Giver det mening, det her?«.

Det med bjørnetjenesten

Gør det så det? Tre uger senere møder

jeg igen Tue Biering og Jeppe Kristensen og deres nu ni medvirkende (der har i mellemtiden været afholdt endnu en audition), og instruktørduoen og jeg sætter os for at vende netop det spørgsmål. Og et par andre, det er klart.

Hvorfor er 'Det store ædegilde' interessant?

»Jeg synes, at vores medvirkende er interessante. Jeg synes, at det, de repræsenterer, er interessant og væsentligt at sætte på scenen. Det er nogle helt andre fortællinger, end vi er vant til at høre«, siger Tue Biering.

Jeppe Kristensen tager over.

»Filmen er interessant for os, fordi den spejler nogle forhold ret præcist. Det er en film, der består af ekstrem overflod og sådan en ... målrettet nydelse. Og det bliver interessant som spejl for nogle mennesker, der er i en helt anden situation«.

Duo'en mener, at der er en enorm afgrund mellem det, forestillingen handler om, og dem, der skal spille den, og at der i den afgrund er noget at komme efter. Fordi:

»Der er ekstremt store fordomme på spil, når man sætter kontanthjælpsmodtagere til at portrættere samfundets elite og dens frås. Der opstår nogle fiktioner oppe i hovedet på folk, stereotyperne begynder at rumstere. Fiktionen om, at kontanthjælpsmodtagere er nogle nasserøve, er jo lige så meget en fiktion, som at rige mennesker er ulykkelige, fordi de har for mange penge«, siger Tue Biering.

Altså er det fordommene, der skal undersøges, ligesom 'Det store ædegilde'

AUDITION.

Til castingen i oktober skulle de medvirkende både danse og tale om døden. Foto: Martin Lehmann

DUO. Fix & Foxy består af Jeppe Kristensen og Tue Biering. Foto: Martin Lehmann

kan være et sted, hvor vi for en gangs skyld kommer til at høre fra nogle mennesker, som diverse politikere har travlt med at lovgive om, men som sjældent bliver hørt.

Hvorfor er afgrunden mellem at kunne æde sig selv ihjel og så at være kontanthjælpsmodtager interessant lige nu?

»Ja, man kunne godt forestille sig, at vi havde fået ideen til forestillingen for få uger siden, men det har været et projekt, som har været længe undervejs. Jeg tror også, vi kunne have lavet forestillingen for ti år siden. Eller tyve. Vi har altid haft en tendens til at inddele os selv i klasser, det er ikke noget nyt«, mener Tue Biering.

Og så tilbage til det med med tvivlen fra indledningen af denne artikel. For når jeg er i tvivl om, hvor detaljeret jeg bør være, når jeg beskriver Ann-Selenas fortælling, så er det et meget godt billede på det problem, Tue Biering og Jeppe Kristensen ser. I dette tilfælde er det i medierne, men det findes generelt i samfundet, mener de.

Hvilke tanker har I gjort jer i forhold til at undgå at udstille de medvirkende?

»... Altså det ... det er virkelig svært«, starter Tue Biering langsomt.

»Men den der udstillelse ligger jo faktisk i, at der er nogle, der mener, at de her mennesker er så skrøbelige og sårbare, at man ikke bør sætte dem på en scene. Det er de jo ikke. De er sindssygt modige. De tør nogle ting, som jeg ikke ville turde«, siger han og fortsætter:

»Det er et virkelig pudsigt paradoks, at samfundet gerne vil beskytte dem ved at parkere dem endnu længere væk

Fix & Foxy

Dansk instruktørduo, som består af Jeppe Kristensen og Tue Biering.

De to har før skabt debat med eksempelvis forestillingen 'Pretty Woman', hvor rigtige prostituerede spillede rollen som Julia Roberts' karakter Vivian Ward, og 'Et dukkehjem', hvor lige så rigtige mennesker spillede Henrik Ibsens Nora og Torvald.

Nu er de aktuelle med en ny udgave af 'Det store ædegilde', hvor rollerne bliver spillet af folk på overførselsindkomst.

fra at få muligheden for at sige noget. Det kan være voldsomt provokerende for sådan nogle som os gentagne gange at opleve at blive mødt af den her velmenende tagen varen på nogle andre, når dem, det vedrører, virkelig har lyst til at være med og måske endda har brug for det«.

ibyen@pol.dk

Det store ædegilde.

21. nov.-1. dec.
Dansehallerne, Kbh. V.
[www fixfoxy.com](http://www.fixfoxy.com)

Se mere til førtidspensionisten Eddie, som er med i 'Det store ædegilde', på Politiken TV:

[www politiken.dk/2913534](http://www.politiken.dk/2913534)